CHƯƠNG 2336

Đạo pháp Thiên Âm

Hỏa Dạ thậm chí còn mỉm cười với Hạ Nhân.

Hạ Nhân cũng cười: “Được… đa tạ đạo hữu!”

“Thái Hư đạo hữu!” Hỏa Dạ tiếp tục nói: “Từ Trường Sinh là tiểu sư đệ của ta, trước đây đệ ấy đã làm sai, đắc tội với một đạo nhân tên Trường Sinh!”

“Sau đó, sư tôn ta nhiều lần truy hỏi mới biết, hóa ra là lỗi của tiểu sư đệ ta!”

“Sư phụ ta nói, nếu tìm được người này, ông ấy bằng lòng bồi thường gấp đôi… à không, gấp ba!”

“Nếu đạo hữu thật sự quen biết người này, xin hãy nhất định báo cho chúng ta biết!”

Hạ Nhân cười: “Được… nếu ta có tin tức của tên này, nhất định sẽ báo cho các ngươi ngay!”

“Đa tạ!” Hỏa Dạ nói xong thì không lên tiếng nữa.

“Chư vị…” Chẳng bao lâu sau, một vị Thần Hoàng mặc đạo bào màu đen đi tới trước đại điện, nói: “Đan Đế lão nhân gia muốn giao lưu với chư vị, xin chư vị hành lễ!”

Ngay sau đó, hư không trong đại điện khẽ lay động, Đan Đế xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người vội vàng lần lượt đứng dậy, hành lễ với Đan Đế.

Đan Đế phất mạnh tay áo: “Được rồi… không cần hành lễ, bản đế chẳng qua chỉ đi qua cho đủ hình thức, nói ngắn gọn thôi!”

“Việc thứ nhất, lần này người dự thi rất nhiều, nhưng những người có khả năng giành được thứ hạng cao, e rằng cũng chỉ có các ngươi!”

“Vì vậy, các ngươi phải dốc toàn lực cho bản đế, không được giấu nghề!”

“Nếu các ngươi giấu nghề, tâm nguyện ban đầu của bản đế là tuyển chọn những thiên kiêu luyện đan tuyệt thế cũng sẽ tan thành mây khói!”

“Việc thứ hai, bất kỳ ai cũng không được cố ý quấy nhiễu người khác!”

“Nếu không, bản đế nhất định sẽ chém không tha!”

“Được rồi, chỉ có hai việc này!”

Nhưng vừa đảo mắt, ông ta lại nhìn thấy Hạ Nhân đang ngồi ở vị trí đầu tiên của hàng ghế đầu, bèn cau mày hỏi: “Thái Hư, ngươi cũng tới à?”

Hạ Nhân vội chắp tay: “Vâng… vãn bối bái kiến bệ hạ!”

“Ừm…” Đan Đế lại hỏi: “Sư huynh ngươi hiện giờ thế nào rồi?”

Hạ Nhân nói: “Sau đó sư huynh đã rời đi, hiện giờ không ở Thánh Đan thành. Còn đi đâu thì vãn bối cũng không biết!”

“Ra là vậy… được rồi!” Đan Đế nói: “Quy trình đã hoàn tất… lão phu cũng đi đây!”

“À đúng rồi… Thái Hư!” Đan Đế nói: “Cái chuyện kia của ngươi… lúc tiểu tử ngươi tỷ thí, không được giấu nghề đấy. Ta nghe nói ngươi có thể vượt cấp luyện đan!”

“Vâng vâng vâng!” Hạ Nhân cười khổ.

Thử hỏi những người đang ngồi trong phòng này, có ai là không thể vượt cấp luyện đan chứ?

“Đi đây!” Đan Đế đi qua cho đủ lệ, sau đó trực tiếp rời khỏi.

Sau khi Đan Đế rời đi, vị Thần Hoàng kia nói: “Chư vị, tiếp theo là thời gian để các vị tự giao lưu… không cần khách sáo, nhưng cũng không được làm tổn thương hòa khí!”

“Có một nguyên tắc, ở đây không cho phép động võ, càng không cho phép dùng thần niệm công kích!”

“Được rồi, bản tọa cũng đi đây, các vị tự giao lưu đi!”

Hội gặp mặt thiên kiêu, hóa ra tất cả chỉ là đi qua cho đủ lệ.

Hai vị đại nhân vừa rời đi, những người đang ngồi lập tức nhìn nhau trân trối, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Người quen nhau thì đã giao lưu xong từ lâu, còn người không quen thì chẳng ai có thể moi được lời nào hữu ích từ đối phương.

“Chư vị…” Một nam tử mặc đạo bào màu tím đứng dậy, nói: “Giao lưu sao… ha ha ha… giao dịch cũng là giao lưu!”

“Hay là chúng ta cùng tổ chức một hội giao dịch đi!”

“Tổng cộng chỉ có hai canh giờ, mọi người trao đổi thứ mình có với thứ mình cần, thế nào?”

Đề nghị của người này lập tức nhận được sự tán thành của tất cả mọi người.

Dù sao, có thể nhìn thấy những thứ được nhiều thiên kiêu cất giữ, đối với hắn cũng là một cơ duyên.

Biết đâu lại xuất hiện thứ tốt nào đó thì sao!

Sau đó mọi người cùng sắp xếp lại bàn ghế, quây thành một vòng tròn, như vậy có thể bảo đảm mỗi người đều nhìn thấy tất cả những người còn lại.

“Cái đó… vị số một lúc nãy…” Ánh mắt người khởi xướng rơi lên người Hạ Nhân, nói: “Ngươi là số một… ngươi bắt đầu trước đi!”

“Lấy ra thứ tốt cho mọi người giao dịch, sau khi giao dịch thành công thì người đó tiếp tục lấy đồ ra, lần lượt chuyền hoa đánh trống!”

“Chư vị hẳn không có ý kiến gì chứ?”

Mọi người đương nhiên không có ý kiến, Hạ Nhân cũng vậy.

Hắn nghĩ ngợi, đưa tay lấy từ trong nhẫn ra một đoàn bản nguyên đạo pháp màu tím đỏ, nói: “Chư vị… nơi này của ta có một phần bản nguyên lục phẩm!”

“Ai muốn thì có thể ra giá!”

Hạ Nhân đặt bản nguyên sức mạnh trước mặt, sau đó cười tủm tỉm nhìn mọi người.

“Còn nữa…” Hạ Nhân bổ sung một câu: “Tại hạ không cần thần kim, chỉ nhận trao đổi vật phẩm!”

Đạo pháp sức mạnh được ưa chuộng hơn cả trong toàn bộ Thần giới.

Một mặt là vì sức mạnh quá đặc biệt.

Cho dù không phải thể tu, người ta cũng cần tăng cường khí huyết, bởi nó có thể đẩy nhanh tốc độ khôi phục thương thế của bản thân.

Hơn nữa, lực là đứng đầu vạn pháp, bất kỳ loại đạo pháp nào cũng đều chứa đựng sự tồn tại của lực, cho nên pháp tắc sức mạnh không thể xem nhẹ.

Chỉ cần có điều kiện, ít nhiều mỗi tu sĩ đều sẽ lĩnh ngộ một số đại đạo pháp về sức mạnh.

Mặt khác là vì nó khan hiếm.

Đại đạo sức mạnh không có thần quốc, cũng không có phụ thần.

Điều này khiến bản nguyên sức mạnh trở nên vô cùng được săn đón.

“Ta muốn... đạo hữu, nơi này của ta có một môn công pháp cấp Địa!”

“Nơi này của ta có một kiện thần khí trung phẩm lục phẩm!”

Trong chớp mắt, đã có hơn mười người ra giá.

Nhưng Hạ Nhân chẳng coi trọng thứ nào.

Bởi vì những thứ đối phương đưa ra, hắn đều có cả.

“Thái Hư đạo hữu... thế này đi...” Có người nói: “Ngươi cần thứ gì thì cứ nói thẳng, nếu chúng ta có, có thể giao dịch với ngươi!”

“Đúng đúng đúng...” Có người phụ họa.

Hạ Nhân nghĩ ngợi rồi nói: “Tại hạ hy vọng có được một môn thần thông thuộc loại âm ba, hơn nữa còn phải có thuộc tính băng...”

“Nếu ai có, ta có thể cân nhắc đổi!”

“Đương nhiên, nhất định phải có thuộc tính băng!”

Hạ Nhân đã đưa thần thông [Mai Hoa Lạc] cho thê tử Kiều Tuệ Châu, nhưng vẫn còn thiếu một môn thần thông loại âm ba để phối hợp. Có thần thông loại âm ba hỗ trợ, mới có thể phát huy hoàn mỹ sức chiến đấu của Mai Hoa Lạc.

“Thần thông loại âm ba à?” Một nữ tử mặc áo tím nói: “Tiền bối… chuyện này… có phải người nhầm rồi không!”

Nữ tử chỉ có tu vi Thần Quân cảnh, nàng hơi nghi hoặc nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân hỏi: “Lời này là sao?”

Nữ tử nói: “Âm ba thuộc về đại đạo Thiên Âm… là một trong ba nghìn đại đạo!”

“Bản thân nó không mang theo thuộc tính ngũ hành…”

“Chỉ đơn thuần là đạo pháp Thiên Âm!”

“Khi thần thông loại âm ba tấn công, không có cách nào chồng thêm thuộc tính ngũ hành!”

“Hả?” Đây vẫn là lần đầu Hạ Nhân nghe nói chuyện này. Hắn chắp tay: “Xin được chỉ giáo!”

Nữ tử nói: “Muốn khiến công kích âm ba mang theo thuộc tính, cách duy nhất là dùng thần khí có thuộc tính tương ứng để kích phát thần thông âm ba!”

Hắn vẫn luôn cho rằng phải tu luyện một môn thần thông âm ba mang thuộc tính băng.

Hóa ra không phải vậy, mà là dùng thần khí có thuộc tính băng để kích phát thần thông âm ba, phối hợp với thần thông Mai Hoa Lạc có thuộc tính băng.

Cây sáo Hàn Ngọc, thần khí cửu phẩm lần trước đưa cho Kiều Tuệ Châu, chính là thần khí có thuộc tính băng.

“Được!” Hạ Nhân cười: “Đa tạ... chư vị, nếu ai có bản nguyên đạo pháp của đại đạo Thiên Âm, ta cũng có thể dùng vật phẩm để đổi!”

Nếu đại đạo Thiên Âm đã tự thành một đạo riêng, muốn phát huy thần thông âm ba, e rằng vẫn phải lĩnh ngộ đạo pháp Thiên Âm.

Đã vậy, trước tiên ta chuẩn bị một ít cho Kiều sư tỷ cũng được.

CHƯƠNG 2337

Đan Hoàng đến

"Vãn bối từng chu du Thần Quốc Thiên Âm một thời gian!" Vẫn là nữ tử kia. Nàng đứng dậy, cung kính chắp tay hành lễ với Hạ Nhân, nói: "Nhưng tu vi của vãn bối thấp kém, không lấy được bản nguyên cấp cao!"

"Trong tay ta quả thật có hai đoàn bản nguyên Âm đạo ngũ phẩm, nhưng phẩm chất chỉ là trung phẩm!"

"Nếu đem trao đổi, giá trị chắc chắn không bằng bản nguyên Đại đạo Lực chi trong tay tiền bối!"

"Nếu tiền bối muốn, có thể cho ta một ít bản nguyên cùng cấp!"

Nữ tử phất tay, lấy ra hai đoàn bản nguyên Âm đạo.

Hạ Nhân cũng đứng dậy, chắp tay đáp lễ với nữ tử, nói: "Đa tạ... Vừa hay, nơi này của ta cũng có bản nguyên Đại đạo Lực chi ngũ phẩm, cô cầm lấy đi!"

Hắn vô cùng hào phóng, phất tay một cái đã lấy ra một đoàn bản nguyên cực phẩm.

Một đoàn cực phẩm, về lý mà nói đổi ba bốn đoàn trung phẩm cũng không thành vấn đề, nhưng Hạ Nhân chẳng hề để tâm đến chuyện đó.

Bởi vì hiện giờ, đối với hắn, bản nguyên Thiên Âm chính là thứ đang vô cùng cấp thiết.

“Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối...” Nữ tử mừng rỡ, vội vàng trao đổi.

Hạ Nhân nói: “Các vị... Vẫn là bản nguyên đạo pháp Đại đạo Lực chi lục phẩm, cực phẩm lúc nãy!”

“Ta lấy!” Hỏa Dạ ngồi bên cạnh Hạ Nhân đứng dậy, cười ha hả nói: “Thái Hư đạo hữu... Chỗ ta có một bình linh dịch vô thuộc tính lục phẩm, tên là [Mật Vảy Vàng].”

“Vật này là thần dịch lục phẩm, sau khi pha loãng có thể hỗ trợ luyện chế thần đan lục phẩm, là linh dịch dung hợp dược tính tuyệt hảo!”

“Đương nhiên, nếu không pha loãng mà uống trực tiếp, chỉ một giọt cũng có thể khôi phục toàn bộ thần cách đã cạn kiệt thần lực của ngươi!”

“Đáng tiếc không phải cực phẩm. Nếu là cực phẩm, thậm chí một giọt cũng có thể khôi phục toàn bộ thần cách đã cạn kiệt của tu sĩ Thần Vương cảnh!”

“Bình này là trung phẩm, bên trong khoảng sáu mươi giọt!”

Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Không thế nào!”

“Thứ của ta, cấp bậc là lục phẩm, phẩm chất là cực phẩm!”

“Thứ của ngươi, cấp bậc là lục phẩm, nhưng phẩm chất chỉ là trung phẩm!”

“Ngươi dùng trung phẩm đổi cực phẩm của ta, tiền bối... Ta thấy không thích hợp lắm!”

“Không phải vậy!” Hỏa Dạ nói: “Thứ của ngươi tuy là cực phẩm, nhưng chỉ có một đoàn. Thứ của ta tuy là trung phẩm, nhưng có đến sáu mươi giọt!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không được... Ta vẫn thấy giá quá thấp!”

“Được!” Hỏa Dạ nói: “Vậy thế này... Ta thêm một bình nữa, hai bình, tổng cộng một trăm hai mươi giọt, đưa cho ngươi!”

Lần này Hạ Nhân đồng ý, hắn gật đầu: “Được!”

Hắn nhận lấy hai bình Mật Vảy Vàng trung phẩm.

Hạ Nhân cũng biết Mật Vảy Vàng là thứ gì. Về bản chất, thứ này chính là một loại mật ong, được thần phong trong Thần giới thu thập từ những bông hoa của một loại thần thảo lục phẩm tên là [Hoa Vảy Vàng].

Thứ này không chỉ là linh dịch trung hòa tuyệt hảo khi luyện đan, mà còn có thể dùng làm thiên tài địa bảo bổ sung thần lực.

Hắn cầm Mật Vảy Vàng lên, ném thẳng vào Tụ Bảo Bồn.

Đợi quay về cường hóa thành cực phẩm, lão tử có thể dùng rồi.

“Đánh trống chuyền hoa!” Hỏa Dạ nói: “Bây giờ đến lượt ta...”

“Trong tay tiểu thư đây có một viên [Đại Đạo Đăng Hoàng Đan] cực phẩm, ai muốn thì cứ ra giá!”

Hỏa Dạ trực tiếp lấy ra một bình đan, đặt lên bàn.

Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại: Hay lắm... Cố ý đấy à!

Đan dược mà lão tử khổ sở cầu tìm vô số năm, ngươi cứ thế lấy ra luôn sao?

Hạ Nhân, kẻ đã vô số lần bị người ta câu cá, chỉ thản nhiên cười, hoàn toàn không có ý định giao dịch.

Nhưng kỳ lạ là ngoài Hạ Nhân ra, những người khác cũng chẳng mấy hứng thú với thần đan này.

Một mặt, phần lớn người ở đây đều là đệ tử của Đan Hoàng và Đan Đế, bọn họ không thiếu thần đan.

Thứ hai, trước khi đạt đến tầng mười hai Thần Vương cảnh, chẳng ai thiếu thứ này. Mọi người đều có thể luyện đan vượt cấp, không luyện ra cực phẩm cũng chẳng sao, người ta không cần cực phẩm.

Chỉ khi thật sự không thể đột phá bằng trung phẩm và thượng phẩm, họ mới cân nhắc đến cực phẩm.

Ở đây vốn chẳng có thị trường cho Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm.

Trong lòng Hạ Nhân càng thêm chắc chắn: Đám đệ tử Thiên Hồng Thần Hoàng đáng chết này rõ ràng đang câu lão tử.

Qua hơn mười nhịp thở, vậy mà vẫn chẳng có ai ra giá.

Hỏa Dạ chỉ đành thở dài, nói: “Nếu đã vậy, tiểu thư đây đổi bảo bối khác...”

Nàng lấy ra một đoạn thần mộc, nói: “Một đoạn Hoan Hỉ Mộc, có thể rèn luyện thần niệm... Có ai muốn không?”

Không ít người đứng dậy, lớn tiếng ra giá.

Nhưng phần lớn người ra giá đều là nam nhân, không có nữ nhân nào.

Hạ Nhân khẽ nhíu mày: Hoan Hỉ Mộc?

Đây là thứ quái quỷ gì vậy, vừa nghe tên đã thấy chẳng đứng đắn rồi.

Cuối cùng, Hoan Hỉ Mộc rơi vào tay một tu sĩ mập mạp.

Tu sĩ này cười ha hả, trên mặt còn lộ ra vẻ猥瑣.

Có nữ tử nhìn không thuận mắt, mắng một câu “Không biết xấu hổ”. Nam tử vừa lấy được Hoan Hỉ Mộc kia nhìn nàng thật sâu, nói: “Được... Lần sau rèn luyện thần niệm, ta sẽ chọn cô...”

“Cố Đại Bằng, ngươi muốn chết...” Nữ nhân tức tối đứng bật dậy.

Nam tử nói: “Hây... Chuyện này cô thật sự không quản nổi ta đâu...”

Hạ Nhân càng thêm khó hiểu, bèn hỏi Hỏa Dạ bên cạnh: “Tiền bối, rốt cuộc Hoan Hỉ Mộc này là thứ gì?”

Hỏa Dạ mỉm cười, đưa cho hắn một miếng ngọc giản: “Tự xem đi!”

Giao dịch vẫn tiếp tục, còn Hạ Nhân thì đặt thần niệm lên ngọc giản.

Xem xong, hắn không nhịn được mà hộc máu.

Công dụng của thứ gọi là Hoan Hỉ Mộc này quả thực rất kỳ lạ.

Chỉ cần đưa thần niệm của mình vào trong đó, sau đó tưởng tượng một người khác giới trong đầu, là có thể sinh ra ảo tưởng hoan hảo với người khác giới ấy.

Nhưng vấn đề là... Thứ này là con dao hai lưỡi.

Có thể nhịn được ảo giác, tâm không lay động, thì sẽ rèn luyện được thần niệm; nhưng nếu lợi dụng ảo giác này để khiến bản thân vui sướng, ngược lại sẽ làm tổn thương căn cơ.

Hạ Nhân lại không nhìn thấy thứ gì mình muốn nữa.

Cứ như vậy, hai canh giờ vốn định sẵn bị kéo dài một mạch thành bốn canh giờ, mọi người mới tan cuộc rời đi.

Hạ Nhân thong thả trở về cửa hàng.

Trịnh Hồng Lộc, Thái Chân và Cố Bạch Bình cũng đều đang đợi trong cửa hàng!

Nhìn thấy Hạ Nhân, Thái Chân hỏi: “Vì sao về muộn vậy?”

Hạ Nhân nói: “Ta tham gia một buổi giao dịch hội, nếu không thì đã về từ lâu rồi!”

“Được rồi... Ta ngồi thiền một lát trong cửa hàng để chuẩn bị cho cuộc tỷ thí ngày mai, các ngươi cũng nghỉ ngơi đi!”

Trong cửa hàng chỉ còn lại một mình Hạ Nhân.

Ba người vừa rời đi không lâu, Hạ Nhân còn chưa đóng cửa thì một nam tử trung niên thân hình cao lớn đã bước vào cửa hàng.

Hạ Nhân thậm chí chẳng buồn ngước mí mắt, nói: “Đóng cửa rồi!”

Nhưng nam tử không rời đi. Hắn chắp hai tay sau lưng, thong thả bước đến trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân giật mình, vội vàng hành lễ: “Vãn bối Thái Hư, bái kiến tiền bối... Tiền bối muốn mua thứ gì?”

Tu vi của tên này, ngay cả Động Hư Chân Mục của hắn cũng không nhìn thấu.

Thứ mà Hạ Nhân không nhìn thấu, ít nhất cũng phải là Thần Hoàng cảnh tầng chín.

“Không cần gì cả... Ta muốn bàn với ngươi một chuyện!” Nam tử thản nhiên nói: “Bản tọa là Thiên Hồng Thần Hoàng, ở Thánh Đan Thành này, mọi người cũng thích gọi ta là Đệ Nhất Đan Hoàng!”

CHƯƠNG 2338

Thần đan cuối cùng cũng vào tay

Hạ Nhân nhanh chóng suy tính trong đầu, đồng thời dùng thần niệm liên lạc với Mộc Ngư.

Trong Mộc Ngư vẫn còn thần thông 【Mạ Vàng Thân】 có thể sử dụng lần cuối.

Nếu tên này dám bất lợi với ta, ông đây sẽ lập tức đóng băng hắn.

“Thế nào? Ngươi xác định cứ ngây ngốc đứng nhìn ta như vậy… không mời ta ngồi một lát à?” Thiên Hồng Thần Hoàng lên tiếng.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Mời…”

“Tiểu điếm đơn sơ, khiến bệ hạ phải chịu thiệt thòi rồi. Bệ hạ mời ngồi…”

Trong cửa hàng của Hạ Nhân chỉ có một dãy giá đan dược dựa sát tường, phía trước giá là mấy bục trưng bày rộng chừng một thước, đi tiếp vào trong là vài bộ bàn ghế, chuyên để khách nghỉ ngơi.

“Không biết bệ hạ giá lâm có điều gì chỉ giáo?” Hạ Nhân không kiêu ngạo cũng không nhún nhường nói, “Xin bệ hạ cứ nói rõ cần gì!”

Hạ Nhân pha một ấm trà, rót ra hai chén.

Thiên Hồng Thần Hoàng nâng chén nhấp một ngụm rồi nói: “Nếu lão phu đoán không nhầm, mục đích tiểu hữu tham gia đại tỷ Vấn Đỉnh lần này chính là khẩn cầu Đan Đế đại nhân ban cho một viên 【Đại Đạo Đăng Hoàng Đan】 cực phẩm… đúng không?”

Hạ Nhân khẽ nhíu mày: “Chuyện này… vãn bối không hiểu tiền bối đang nói gì.”

“Ta tham gia đại tỷ Vấn Đỉnh chẳng qua chỉ cốt ở tham gia mà thôi!”

“Hơn nữa, tiền bối nói vậy cứ như thể ta chắc chắn sẽ giành được ngôi quán quân vậy!”

“Cũng gần như thế!” Thiên Hồng Đan Hoàng nói, “Với trình độ luyện đan của ngươi, giành ngôi đầu bảng Địa trong Thần Tôn cảnh, tuy không thể nói là dễ như trở bàn tay, nhưng cũng chỉ kém nhau trong gang tấc!”

“Ngươi cũng biết ta biết ngươi là ai…”

“Ngươi có thể không thừa nhận, chuyện đó không sao, lão phu cũng không có ác ý!”

“Nhưng có một câu ta cần nói cho ngươi biết… đợi đến khi ngươi thật sự giành được ngôi quán quân, cũng không được mở miệng xin Đan Đế viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm kia!”

Hạ Nhân im lặng một lúc rồi hỏi: “Vì sao?”

Thiên Hồng Đan Hoàng nói: “Có người đang âm thầm dòm ngó tất cả. Đó là một nhân vật cao cao tại thượng. Trùng hợp là hắn đang tìm kiếm kẻ muốn mua Đại Đạo Đan cực phẩm. Ta không biết người hắn muốn tìm có liên quan đến ngươi hay không, nhưng nếu ngươi vô duyên vô cớ đâm đầu vào lưỡi đao của hắn, e rằng sẽ uổng công mất đi tính mạng tốt đẹp này!”

Trong lòng Hạ Nhân giật thót: Mẹ kiếp, tên Không Gian Thần Đế đáng chết kia vẫn còn ở đây ư?

“Ta có một đệ tử tên là Từ Trường Sinh!” Thiên Hồng Thần Hoàng chậm rãi nói, “Trước đây hắn ngông cuồng tự đại, đắc tội với một người không nên đắc tội. Sau khi bị lão phu quở trách và trừng phạt, trong lòng hắn không phục, lại tập hợp sư đệ sư muội, dẫn người kia ra ngoài thành, toan nhổ cỏ tận gốc!”

“Đáng tiếc tài nghệ không bằng người, bị người ta chém mất chân thân!”

“Ngày nay tuy còn sống, nhưng đạo tâm về cơ bản đã tan vỡ!”

“Nhân quả do chính Từ Trường Sinh gây ra không liên quan đến lão phu, cũng không liên quan đến sư môn!”

“Ta đến đây cũng không phải để hỏi tội vì chuyện của hắn!”

“Tiểu hữu, lão phu nói như vậy... ngươi hẳn đã hiểu rồi chứ!”

Hạ Nhân gật đầu, không nói gì.

Hắn không biết vị Đan Hoàng này thật sự đã nhìn ra, hay chỉ đang dò xét mình.

Nếu đã nhìn ra thì hẳn là không thể nào. Hạ Nhân tự cho rằng bản lĩnh ẩn giấu của mình độc nhất thiên hạ. Không chỉ dùng Ba Mươi Hai Đại Trượng để thay đổi diện mạo và thần cách, hắn còn dùng Quyết Tiềm Long Hối Tích để che giấu thần khiếu, lại dùng U Minh Tịch Hồn Thuật để thay đổi khí tức.

Tất cả đặc điểm đều đã bị ta thay đổi hoàn toàn như vậy, ngay cả Không Gian Thần Đế cũng không tìm được ta, đương nhiên ngươi càng không thể phân biệt ra được, đúng không?

Hạ Nhân cảm thấy đối phương hẳn chỉ suy đoán mà thôi.

“Đa tạ tiền bối...” Hạ Nhân chắp tay.

Thiên Hồng tiếp tục nói: “Đan Đế là sư tôn của ta, gần đây ông ấy đang tìm kiếm một đệ tử thân truyền có thiên tư tuyệt đỉnh!”

“Thật ra ngươi có thể lựa chọn bái nhập môn hạ của ông ấy!”

“Như vậy sẽ có thêm một tầng che chở, chẳng phải rất tốt sao?”

“Đến lúc đó, hai chúng ta cũng sẽ trở thành sư huynh đệ đồng môn!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Vãn bối đã có truyền thừa riêng, không có ý định bái sư!”

“Ha ha ha…” Thần Hoàng nói, “Đừng vội từ chối… Sở dĩ Đan Đế nóng lòng tìm kiếm đệ tử thân truyền có thiên tư tuyệt đỉnh là vì một trận đại tạo hóa!”

“Nếu ngươi thật sự trở thành đệ tử của ông ấy, nói không chừng sẽ có được cơ duyên đẳng cấp cao nhất trong Thần giới này!”

Thiên Hồng lại lấy ra một chiếc bình sứ đặt lên bàn rồi nói: “Một viên thần đan cực phẩm, xem như lão phu tặng ngươi!”

“Bất kể sau này chúng ta có trở thành đồng môn hay không, viên đan này chỉ cầu cắt đứt nhân quả trước kia!”

“Điều lão phu nói là nhân quả giữa bản tọa và ngươi!”

“Không phải nhân quả giữa ngươi và Từ Trường Sinh!”

“Nhân quả giữa hai người các ngươi giải quyết thế nào, ai sống ai chết, lão phu đương nhiên sẽ không hỏi đến!”

Đan Hoàng phất tay, đứng dậy rời đi.

Nhưng sau khi bước ra khỏi cửa hàng của Hạ Nhân, hắn lại truyền âm đến: “Sở dĩ đại nhân vật kia chưa phát hiện ra ngươi là vì người hắn tìm không phải ngươi!”

“Một khi ngươi có ý định nhắm vào Đại Đạo Đăng Hoàng Đan, ngươi sẽ lọt vào tầm mắt của hắn. Đến lúc đó có hối hận cũng không kịp!”

Giọng nói của Đan Hoàng biến mất, người cũng không còn thấy đâu.

Hạ Nhân lại cau mày, ngồi trong tiểu điếm của mình suy nghĩ.

Vạn sự vạn vật, trước sau gì cũng đều có dấu vết để lần theo!

Thiên Hồng phát hiện ta chính là thân phận Trường Sinh, chuyện này không có gì kỳ lạ.

Dù sao, trong khoảng thời gian thân phận Trường Sinh biến mất, thân phận Thái Hư của ta vừa hay lại quật khởi.

Hơn nữa tu vi giống hệt nhau, năng lực cũng nghịch thiên, mấu chốt là thần cách cũng giống nhau.

Không Gian Thần Đế không chú ý đến ta là vì suốt khoảng thời gian này, Không Gian Thần Đế vẫn luôn tìm kiếm thần phi của hắn.

Hắn không ngờ đến ta, càng không thể ngờ ta có liên quan đến việc thần phi của hắn mất tích.

Cho dù hắn tìm kiếm Trịnh Hồng Lộc cũng không thể lần ra ta. Dù sao trước kia Hồng Lộc ở nhà họ Hạ vốn không lộ diện ra bên ngoài, ngoài người trong nhà ra, không ai biết Trịnh Hồng Lộc đã được Hạ Nhân thu làm nô bộc.

Khả năng duy nhất là Không Gian Thần Đế tìm kiếm Trịnh Hồng Lộc thông qua thứ gọi là Đại Đạo Đăng Hoàng Đan.

Bởi vì hắn biết Trịnh Hồng Lộc vẫn luôn tìm đan dược ở Thánh Đan Thành.

Cho nên, lời tên Thiên Hồng này nói vẫn có lý. Sau này cho dù ông đây giành được ngôi quán quân đại tỷ Vấn Đỉnh, cũng không thể đi xin Thần Đế viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm.

Nếu không, thật sự có khả năng đâm đầu vào họng súng của Không Gian Thần Đế.

Hạ Nhân nghĩ như vậy, lập tức cảm thấy mọi chuyện đã khép thành một vòng hoàn chỉnh.

“Phù…” Hạ Nhân thở ra một hơi thật dài, sau đó cầm bình sứ lên xem.

Trong bình sứ này không sai một ly, đang nằm một viên thần đan: Đại Đạo Đăng Hoàng Đan.

Sau khi nuốt vào, lập tức có thể giúp Trịnh Hồng Lộc đột phá đến Thần Hoàng cảnh.

Hơn nữa, thứ này là cực phẩm thất phẩm, Tụ Bảo Bồn hiện giờ cũng không thể tăng cường được!

Hạ Nhân cầm thần đan, nhanh chóng chạy đến đạo trường phía sau!

Trịnh Hồng Lộc đi đến bên cạnh Hạ Nhân!

Hạ Nhân không nói lời nào, kéo nàng vào trong Hồng Mông Thiên Châu.

“Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm?” Trịnh Hồng Lộc kích động đến mức cả người run rẩy.

Không xa đó, Trịnh Đại Xa cũng đi tới.

“Không sai…” Trịnh Đại Xa nhìn qua rồi nói, “Đích thực là Đại Đạo Đan!”

“Hồng Lộc, sau khi ăn vào, con sẽ có thể đột phá đến Thần Hoàng cảnh!”

“Ừ ừ ừ…” Trịnh Hồng Lộc kích động gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Hạ Nhân lại lo lắng nói: “Trước đây khi Hồng Lộc còn ở tầng tám Thần Vương cảnh, từng tuyệt tuệ…”

“Sau đó nàng lại từng hấp thu sức mạnh hương hỏa một thời gian!”

“Tuy sức mạnh hương hỏa không khiến tu vi của nàng đột phá, nhưng những thứ đó vẫn luôn tồn tại trong cơ thể nàng!”

“Không biết liệu có ảnh hưởng gì hay không!”

Nỗi lo của Hạ Nhân không phải không có lý.

Nếu có ảnh hưởng, vậy thì dù Hồng Lộc nuốt thần đan cực phẩm, chưa chắc đã có thể tiến giai lên Thần Hoàng cảnh.

“Không cần quan tâm nhiều như vậy!” Trịnh Đại Xa nói, “Cứ thử trước rồi tính!”

“Ừ ừ ừ…” Trịnh Hồng Lộc cũng gật đầu, nàng nhìn về phía Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Ăn đi!”

Lúc này Trịnh Hồng Lộc mới giơ tay lên, một ngụm nuốt viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm kia.

Sau đó nàng ngồi xếp bằng giữa hư không, chuẩn bị đột phá.